

когато глашатаитѣ възвестиха заповѣдта.

— А защо още тогава не донесе накита? Ето сега ще трѣбва дабждешъ обезглавенъ!

Праведникътъ отвърна:

— Искахъ да тидокажа, че връщамъ накита не отъ страхъ предъ смъртѣта, а отъ страхъ предъ Бога.

И омиливи се сърдцето на царицата. . .

— Да бжде благословенъ великиятъ твой Богъ, Койтоти е далъ такава възвишена душа! . . .

И припадна въ краката на Кесаря, молейки го да пощади праведника.

СПОРЪ

Водѣше се горещъ споръ между езичникъ и учителъ на вѣрата.

— Щомъ вашиятъ Богъ обича беднитѣ, — говорѣше езичникътъ, — защо Самъ не се грижи за тѣхната прехрана, а вамъ предоставя това?

Учителътъ отвърна:

— Наредено е така, за да можемъ чрезъ добри дѣла да получимъ благата на духовния животъ.

— Споредъ мене, съ тия добри дѣла вие по-скоро прогнѣвявате Бога, отколкото да Му сте угодни. Помисли само: ако царътъ хвърли въ тъмница нѣкой свой робъ и поиска той да умре тамъ отъ гладъ и жажда, а ти отидешъ и тайно му подхвърлишъ храна, — какъ ти се струва? Ще бждешъ ли възнаграденъ за това си добро дѣло или ще сподѣлишъ участта на роба? Сжщото е и съ беднитѣ: щомъ Господъ е пожелалъ да ги накаже, ти не би ва да отивашъ, противъ волята Му.

Усмихна се учителътъ и каза:

— Но представи си друго нѣщо. Не нѣкой свой робъ, а собствения си синъ е хвърлилъ въ тъмница царътъ въ припадъкъ на гнѣва си. И ето — ти отидешъ и тайно отнесешъ хлѣбъ и вода на царевия синъ, — какъ ти се струва? Ще те накаже ли царътъ за това или, възрадвавъ, ще опрости и сина си и тебе и ще ви въведе въ царското си велелепие? А хората сж синове Божии. Тъкмо и въ това е разликата между истинната вѣра и езичеството. До-